דעם רב'ס טאָכטער

א העכסט שפּאַנעדיקער ראָמאַן פון דעם אידישן לעבן אין מיטל־אַמעריקע

פון לעאָן וויזענטעל

(פאָרזעצונג)

— שיסט זי! דערמאָרדעט זי! באַוואָרפט זי מיט שטיינער! — אויפלעכע און אַנדערע אויסרופן האָבן זיך דערהערט אַלס ענטפער אויף דער אַלגעמיינער פרייד.

חנה'לע האָט געהערט די דאָזיקע אויסרופן, אָבער מערקווירדיק, אַז זיי האָבן זי איצט שוין מער ניט געאַרט. זי האָט געזען אַז זי איז אַריינגעפאַלן און זי איז געווען גרייט זיך אינגאַנצן איבערצוגעבן אין די הענט פון נאַט. זאָל דער אויבערשטער טאָן מיט איר וואָס ער וויל — האָט זי זיך געטראָכט. — אויב נאָט האָט אַזוי באַשטימט איר גורל, אַז זי זאָל דאַרפן שטאַרבן פון די הענט פון איר ווילדע אַנפאַלער, אַזוי וועט זי אָנגענומען באַהבה נאָמען וויל. וויל נאָט ניט, אַז זי זאָל שטאַרבן, אַזוי וועט לען זיי איר סיי ווי ניט קאָנען נאָר ניט טאָן.

— ניין, — האָט די אַלטע ווייַדער אויסגערופן, — איר האָט ניט פאַרשטאַנען. מיינע קינדער. איך האָב ניט געמיינט אייך צו זאָגן, אַז איר זאָלט די פאַרראַכטע אידישקע ניט באַשטראָפן. איך האָב נאָר געוואָלט אייך דערקלערן, אַז זי באַלאַנגט ניט צו לויפן צו אונז אַליין. איך האָב געמיינט, אַז ווען אַ אידישקע איז געקומען פאַרלעצן אונזער יום־טוב, דאַרף זי פאַרבענדן ווערן אויף דעם שייטערהויפן אין דאָס דאָרפן טאָן אַלע קריסטן און ניט בלויז מיר אַליין.

די דאָזיקע ווערטער האָבן אַריינגערופן די נדעסטע פרייד פון די צעווילדעוועטע מענער און פרויען.

— פאַרבענדן! פאַרבענדן! — האָט די מאַסע כמעט אין איין קול געענטפערט. — נעם זי צום שייטערהויפן.

אָבער ניט אַלע האָבן געדולד צו וואַרטן ביז מען וועט חנה'לען פירן צום שייטערהויפן. די מער אויפגערעגטע אַן פאַר'שיכר'טע פון דער מאַסע האָבן אויף איר אָנגעפאַנגען וואַרפן בלאָטע און שטיינער, און די דאָזיקע זיינען געשטאַנען נאָענט צו איר, האָבן זי אויף באַליינט מיט זייערע פויסטן.

אייגזעערליק איז איר שפּיל איז אַ פאַרלאָרענער, האָט זיך חנה'לע מיט אַלע אירע כחות זיך צוגערוקט האַרט צו דער וואַנט. אַן וועלכער זי איז געווען אָנגעשפּאַרט און זי האָט נעוואַרט אויף עפּעס אַ נס פון הימל. דאָס האַרץ האָט איר געזאָגט, אַז נאָט וועט זי ניט פאַרלאָזן, אַז זי איז גרייט ווען כמעט זיכער, אַז פון ערגעץ וועט אָנקומען הילף.

פּלוצלונג האָט איינער פון די שווערע שייטערס, וועלכער איז געוואָרן געוואָרן פון עפּעס אַ פרוי אין דער מאַסע, זי געטראָפן אין קאָפּ און אַ שטראָם בלוט האָט זיך אָנגעפאַנגען צו גיסן פון איר שטערן.

דערוועגנדיק דאָס בלוט איז די מאַסע געוואָרן נאָך אויפגערעגטער און די ווילדע קולות האָבן פאַרהילכט די לופט. אַלע האָבן עפּעס געוואָלט, אַלע האָבן געוואָלט נקמה נעמען אַן דעם קרבן וואָס איז אַריינגעפאַלן אין זייער ערע הענט. אָבער יעדער איינער האָט דאָס געוואָלט טאָן אויף אַן אַנדערן אופן און דערפאַר האָבן אַלע געשריען, אַלע האָבן געגוואַלדעוועט, ביז די געשריען, זידלעריען און קללות זיינען געוואָרן אַזעלכע, אַז קיינער האָט מער ניט געהערט דעם צווייטנס שטימע.

אינמיטן פון דעם דאָזיקן טומל האָט קיינער ניט באַמערקט ווי פון אונטן זיינען פּלוצלונג אָנגעקומען עטלעכע פאַרמאַסקירטע אַריסטאָקראַטישע רייטער אויף פערד, וועלכע האָבן זיך צוריקגעקערט פון יאַגד אין אַ דערבייאיקן וועגל. די דאָזיקע רייטער האָבן געזען דעם אויבערפאַל פון דער אידישער מיידל, און זיי האָבן זיך אָפּגעשטעלט געוואָרן צו ווערן וואָס דאָרט קומט פאָר.

די איינציקע וואָס האָט דערזען די נייאָנגעקומענע איז געווען — חנה'לע. ניט אַכטנדיק אויף דער דראָעענדער עפּאָנע, האָט די מוטיקע חנה'לע ניט פאַרלאָרן איר באַוואוסטזיין. זי האָט געקוקט דער געפאָר גלייך אין די אויגן אַריין און זי האָט מיט דער טיפסטער פאַראַכטונג צו אירע אַנפאַלער, האָט זיך פּלוצלונג אויבער אירע אַרויבערגעקוקט אויבער זייערע קעפּ. ווייל זי איז געווען זיכער, אַז געווען אָנגעשפּאַרט און זי האָט נעוואַרט אויף עפּעס אַ נס פון הימל, דאָס האַרץ האָט איר געזאָגט, אַז נאָט וועט זי ניט פאַרלאָזן, אַז זי איז גרייט ווען כמעט זיכער, אַז פון ערגעץ וועט אָנקומען הילף.

פּלוצלונג האָט איינער פון די שווערע שייטערס, וועלכער איז געוואָרן געוואָרן פון עפּעס אַ פרוי אין דער מאַסע, זי געטראָפן אין קאָפּ און אַ שטראָם בלוט האָט זיך אָנגעפאַנגען צו גיסן פון איר שטערן.

דערוועגנדיק דאָס בלוט איז די מאַסע געוואָרן נאָך אויפגערעגטער און די ווילדע קולות האָבן פאַרהילכט די לופט. אַלע האָבן עפּעס געוואָלט, אַלע האָבן געוואָלט נקמה נעמען אַן דעם קרבן וואָס איז אַריינגעפאַלן אין זייער ערע הענט. אָבער יעדער איינער האָט דאָס געוואָלט טאָן אויף אַן אַנדערן אופן און דערפאַר האָבן אַלע געשריען, אַלע האָבן געגוואַלדעוועט, ביז די געשריען, זידלעריען און קללות זיינען געוואָרן אַזעלכע, אַז קיינער האָט מער ניט געהערט דעם צווייטנס שטימע.

אינמיטן פון דעם דאָזיקן טומל האָט קיינער ניט באַמערקט ווי פון אונטן זיינען פּלוצלונג אָנגעקומען עטלעכע פאַרמאַסקירטע אַריסטאָקראַטישע רייטער אויף פערד, וועלכע האָבן זיך צוריקגעקערט פון יאַגד אין אַ דערבייאיקן וועגל. די דאָזיקע רייטער האָבן געזען דעם אויבערפאַל פון דער ווילדער מאַסע אויף דער הילפלאָזער אידישער מיידל, און זיי האָבן זיך אָפּגעשטעלט געוואָרן צו ווערן וואָס דאָרט קומט פאָר.

די איינציקע וואָס האָט דערזען די נייאָנגעקומענע איז געווען — חנה'לע. ניט אַכטנדיק אויף דער דראָעענדער עפּאָנע, האָט די מוטיקע חנה'לע ניט פאַרלאָרן איר באַוואוסטזיין. זי האָט געקוקט דער געפאָר גלייך אין די אויגן אַריין און זי האָט מיט דער טיפסטער פאַראַכטונג צו אירע אַנפאַלער, האָט זיך פּלוצלונג אויבער אירע אַרויבערגעקוקט אויבער זייערע קעפּ. ווייל זי איז געווען זיכער, אַז געווען אָנגעשפּאַרט און זי האָט נעוואַרט אויף עפּעס אַ נס פון הימל.